

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **žalobce P. S.**, zastoupeného JUDr. Jitkou Pasekovou, advokátkou, se sídlem 28. října 184, Příbram VII, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2002, č. j. 43 Ca 242/2001 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 26. 4. 2001 byl žalobci (dále jen „stěžovatel“) odňat od 2. 6. 2001 částečný invalidní důchod, neboť podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami ze dne 6. 4. 2001 není nadále částečně invalidní.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v souladu s tehdy platným právním stavem opravný prostředek. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud rozsudkem ze dne 12. 2. 2002, č. j. 43 Ca 242/2001 - 26, potvrdil. Vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 11. 2001, podle kterého byl u stěžovatele zjištěn 20 % pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Stěžovatel podal proti rozsudku Krajského soudu v Praze odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, neboť byl toho názoru, že jeho zdravotní stav odpovídá částečné invaliditě.

Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 5. 2002, č. j. 2 Cao 57/2002 - 41, napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle jeho názoru nebyl posudek ze dne 28. 11. 2001, z kterého krajský soud vycházel, úplný a přesvědčivý. Posudková komise vycházela z toho, že stěžovatelův zdravotní stav je z hlediska jeho kožního onemocnění stabilizovaný a stav po zlomenině pravé kosti stehenní je zhojen. Tento závěr je však podle názoru odvolacího soudu vyvrácen tvrzením stěžovatele, že právě stav po zlomenině kosti stehenní se zhoršil a bude nutné provést další operaci. Posudek není podle odvolacího soudu také dostatečně přesvědčivý, jelikož komise uvedla, že stěžovatel byl uznán částečně invalidním pro podezření na benigní lymfocytární infiltraci kůže, toto onemocnění se potvrdilo a přesto již stěžovatel není uznán částečně invalidním. Navíc pak stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že toto onemocnění je dlouhodobě stabilizované a bez tendencí ke zhoršování a poukazuje na to, že dochází ke stále většímu výsevu vyrážky. Proto vrchní soud uložil pro další řízení Krajskému soudu v Praze, aby komise ve svém posudku podrobně uvedla skutečnosti o základním (kožním) onemocnění, tj. zda skutečně dochází ke stále většímu výsevu vyrážky a pokud ano, proč hodnotí toto onemocnění jako stabilizované, dále aby vysvětlila rozpor mezi tím, že pro podezření na toto onemocnění byl stěžovatel uznán částečně invalidním a při potvrzení tohoto onemocnění je mu částečná invalidita oduznána, a též aby uvedla, zda následky zlomeniny pravé kosti stehenní jsou novou skutečností, nebo se toto zhoršení vyvíjelo postupně a pak nelze hovořit o zhojení těchto následků. Podle těchto závěrů pak má soud uvážit, zda je namístě vyhovět požadavku stěžovatele na doplnění řízení znaleckým posudkem.

Krajský soud v Praze po novém řízení rozhodnutí žalované opět potvrdil, a to rozsudkem ze dne 12. 11. 2002, č. j. 43 Ca 242/2001 - 57. V odůvodnění konstatoval, že Posudková komise MPSV doplnila posudek vyjádřením z 28. 8. 2002 a z 8. 10. 2002. Uvádí se zde, že v letech 1999 a 2000 nebylo pochyb, že se u stěžovatele nejedná o systémové onemocnění. Předchozí posouzení považuje posudková komise za posudkové nadhodnocení, pravděpodobně pro určitou opatrnost, kdy chtěl mít posuzující lékař naprostou jistotu o nezhoubnosti kožního onemocnění stěžovatele. K datu vydání rozhodnutí byla u stěžovatele zjištěna nezhoubná lymfocytární infiltrace kůže. Jde o chronické onemocnění, dlouhodobě se vyskytující, zpravidla doživotně, vyznačující se střídáním akutních exacerbací a remisí. Podle odborných nálezů z kožního oddělení mělo onemocnění typický průběh chronického onemocnění, nejméně několik let nebyly popsány zhoršující se tendence onemocnění, kožní projevy se střídavě objevovaly a mizely, šlo tedy podle komise jednoznačně o stabilizovaný stav. Stěžovatel utrpěl v roce 1977 tříštivou zlomeninu stehenní kosti, která byla řešena osteosystézou a stav byl k datu vydání rozhodnutí žalované zhojen. V lékařské dokumentaci praktické lékařky a dokumentaci Okresní správy sociálního zabezpečení Příbram nebylo uvedeno, že by se navrhovatel v posledních 20 letech pro onemocnění kolenního kloubu léčil ani při jednání dne 28. 11. 2001 neuváděl obtíže spojené s kolenním kloubem. Vznik případných sekundárních změn po úrazu v minulosti nelze považovat za projev dosud nevytčeného stavu po úrazu z roku 1977, nýbrž jde o novou skutečnost, vzniklou po době rozhodné. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání rozhodnutí šlo u navrhovatele o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou bylo stabilizované chronické kožní onemocnění – benigní lymfocytární infiltrace kůže. Toto zdravotní postižení komise podřadila pod kapitolu XIV. položku 3 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kde je stanoven pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 5 – 15 %. Komise zhodnotila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti

ve stěžovatelově případě na horní hranici 15 %, kterou dále s přihlédnutím k bolestivému syndromu bederní páteře zvýšila o 5 %, tj. celkem na 20 %. Podle názoru krajského soudu tento doplněný posudek zohledňuje shora uvedené zrušující usnesení vrchního soudu. Posudkový závěr je dle názoru soudu již úplný, přesvědčivý, nevyžaduje další případné znalecké posouzení.

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení tohoto rozsudku Krajského soudu v Praze. Nesouhlasí se stanoviskem Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami, neboť je od roku 1984 nepřetržitě léčen na kožním oddělení pro opakovaný výsev vyrážky na horních končetinách, trupu a obličeji. Tento stav se neustále zhoršuje, dochází stále k výsevu vyrážky. Stěžovatel namítá vady řízení, která mají spočívat v tom, že soud se spokojil pouze s posudky posudkové komise ministerstva, ze kterých jednoznačně nevyplývá, proč byl zdravotní stav stěžovatele nejdříve hodnocen jako splňující podmínku pro přiznání plného invalidního důchodu, poté pouze částečného invalidního důchodu a v současné době tato posudková komise uvádí, že zdravotní stav stěžovatele je stabilizován a že mu byl důchod přiznán pouze z opatrnosti. Uvádí, že jeho zdravotní stav již od doby přiznání plného invalidního důchodu až dosud nevykázal žádné podstatné změny, že rozhodnutí trpí vadami, protože v řízení nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem nezávislého znalce, který v průběhu řízení navrhoval jako důkaz. Stěžovatel namítá také nepřesvědčivost a neúplnost posudku posudkové komise ministerstva.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí po věcné stránce včetně hledisek dle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítaným důvodem je důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jenž spočívá v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů by mohla nastat pouze v případě, že by řízení před soudem trpělo nedostatkem skutkových zjištění, o něž soud opřel své rozhodovací důvody. Takovou vadou by mohlo být, pokud by soud opřel své rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, popřípadě zjištěné v rozporu se zákonem, nebo by pominul některé rozhodné skutečnosti, které byly v řízení prokázány, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Skutkové zjištění by mohlo být vadné též za situace, kdy v hodnocení důkazů je z hlediska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, případně věrohodnosti logický rozpor. Za jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, by mohl být považován postup soudu, v jehož důsledku by za podklad rozhodnutí soudu byl vzat neúplný či nepřesvědčivý posudek posudkové komise ministerstva ve věci rozhodného zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu (žalované).

Podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví prováděcí předpis. Tímto předpisem je výše zmíněná vyhláška č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, která v příloze č. 2 obsahuje procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Nejvyšší správní soud dále vycházel z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle kterého ministerstvo posuzuje zdravotní stav

a pracovní schopnost občanů i pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

K námitce nesprávného zjištění zdravotního stavu stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje následující. Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou; soud k ní nemá potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, jimž tyto znalosti svědčí, aby se o těchto otázkách vyslovily. Soud pak hodnotí veškeré důkazy v řízení takto získané. V řízení, které je přezkumným řízením vůči rozhodnutí žalované, soud opatřuje posudek posudkové komise ministerstva v souladu s pokynem § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Pokud tento posudek není ve svém obsahu úplný a svými závěry přesvědčivý, opatří si soud znalecký posudek znalce v oboru posudkového lékařství.

Krajský soud, v souladu s usnesením vrchního soudu, si opatřil doplnění posudku posudkové komise ministerstva. V posudku a v jeho doplnění je přesvědčivě doloženo, proč hodnotí stěžovatelovo onemocnění jako stabilizované, že následky zlomeniny pravé kosti stehenní jsou novou skutečností a také je zde vysvětleno, že původní posudkový lékař pravděpodobně pro určitou opatrnost, kdy chtěl mít naprostou jistotu o nezhoubnosti kožního onemocnění stěžovatele, posudkově nadhodnotil zdravotní postižení stěžovatele. Podle výroku posudkové komise tak stěžovatelův pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosahuje výše 33 %, která je základní podmínkou částečné invalidity ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. V průběhu pořizování posudku, resp. jeho doplnění tak byly odstraněny vady a neúplnosti vytýkané Vrchním soudem v Praze. Nejvyšší správní soud neshledal tedy žádné výše zmíněné vady posudku posudkové komise. Ztotožňuje se s názorem krajského soudu, podle kterého je tento posudek úplný, podrobně odůvodněný, byl vypracován v řádném složení komise a v přítomnosti odborného lékaře podle stěžovatelova rozhodujícího zdravotního postižení. Nejvyšší správní soud proto také neshledal důvod pro to, aby si soud opatřil znalecký posudek znalce v oboru posudkového lékařství.

Za této situace již podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není důvodu pochybovat o správnosti závěrů uvedené posudkové komise a krajský soud proto nepochybil, jestliže z nich vycházel a posléze jako zákonné důvodně potvrdil přezkoumávané rozhodnutí žalované, jímž byl stěžovateli částečný invalidní důchod odňat.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl, shledav ji z výše uvedených důvodů nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu